Szív Ernő

A kisfiú

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXIII. évfolyam, 31. szám, 2019. augusztus 2.

Ha arra gondolok, hogy kötelességem megírni, mert tanú vagyok, mert talán én tudom a legjobban, kivételes tudás birtokában, ugye, vagy, és ez sem elhanyagolható, alig tudok róla, a témámról valami igazán lényegit, relevánsat, fontosat, és akkor ez a nem tudás, ez a kirekesztettség lenne éppenséggel az én aduászom. Butaságom története. Hibáim története. Balfogásaim példatára.

És nem csak az, hogy megírtad. Nem csak az, hogy el tudtad mondani. Mert például nem. Mi az, hogy nem tudod megírni, valamiért nem megy, mert van ilyen is, nekirugaszkodsz, abbahagyod, újrakezded, nem megy. Megfullad a mondat. Eltörik, mint egy kis faág, amire túl nagy díszt akasztottál. Ott van szeretet? Amikor sötét titkokat, fájdalmas emlékeket fogalmazunk meg, abban van szeretet? Biztosan van valami, mert ugye, Misikém, a szeretet...

Kötődés, mondja.